

Hồi thứ 3

Cửu Toàn Bất Toàn

Nước sông Thương hiền hòa chảy về đông, mặt sông lằng lằng sương chiều, nơi cuối chân trời, những tia nắng cuối ngày soi xuống mặt sông ánh lên một màu ám vàng làm cho cảnh vật thêm phần u nhã. Hai bên bờ sông lau trở bông trắng xóa, phát phơ trong gió lạnh, làm buổi chiều thu có vẻ lạnh hơn.

Cách bờ tây Thương hà chừng vài chục trượng có một tòa kiến trúc trông có vẻ cũ kỹ nhưng trông rất hùng vĩ. Tòa kiến trúc này có tên là "Cửu Toàn đường", giang hồ bằng hữu ai ai cũng đều biết "Cửu Toàn đường" này chính là sơn môn của Hà Phi phái.

Hà Phi phái có một điểm dị biệt so với các môn phái khác trong võ lâm. Qui mô của Hà Phi phái không lớn, thu nhận đệ tử cũng không nhiều, mỗi đời chỉ thu nhận đệ tử đích truyền không quá chục người, nhưng mặc dù vậy, Hà Phi phái truyền hết đời này sang đời khác, khí thế vẫn vậy, không hưng thịnh hơn mà cũng chẳng suy yếu đi.

Hà Phi phái từ khi sáng lập đến giờ đã trải qua sáu mươi năm. Đương nhiên, bất kỳ một môn phái nào để có thể đứng vững được trong võ lâm tất phải có điều kiện để tồn tại. Hà Phi phái ngoài nội ngoại công phu đều luyện đến mức thượng thừa ra còn có một tuyệt kỹ bí truyền gọi là "Đại lưu can". Tuyệt kỹ "Đại lưu can" này là một tuyệt học thuộc ngoại môn binh khí, bất kể là đơn đao độc đấu hay quân chiến đều có thể phát huy tối đa oai lực. Chính nhờ vào tuyệt kỹ bí truyền này mà Hà Phi phái có thể dương danh giang hồ, được các đại phái trong võ lâm kiêng nể, các bằng hữu hắc bạch lưỡng đạo một khi nhắc tới ba tiếng "Hà Phi phái", tuy chẳng đến nỗi kinh tâm động phách nhưng ít ra cũng cảm thấy như có chiếc gai nhọn thích lên lưng.

Giờ thì Nhậm Sương Bạch cưỡi trên lưng con ngựa gầy của chàng, chậm rãi đến trước cổng lớn của "Cửu Toàn đường". ánh nắng chiều nhạt nhòa rơi lên cánh cổng sơn đỏ, trông nó loang lổ và cũ kỹ, chỉ nhìn cũng đủ đoán biết lịch đại của môn phái này.

Chậm rãi xuống ngựa, Nhậm Sương Bạch an nhàn bước từng bước lên bậc tam cấp, đưa tay gõ gõ lên vòng cửa.

Chẳng bao lâu sau, một hắc y hán tử xuất hiện trước cổng. Trước tiên y quan sát Nhậm Sương Bạch từ đầu chí chân, cuối cùng mới lạnh nhạt hỏi:

- Tôn giá định tìm người chăng?

Nhậm Sương Bạch khẽ gật đầu, nói:

- Xin hỏi lão huynh, đây có phải là "Cửu Toàn đường" không?

Hán tử nhìn lại Nhậm Sương Bạch một lần nữa, hơi nhếch mép như cười mà chẳng phải cười, nói:

- Không sai! Nơi đây chúng tôi gọi là "Cửu Toàn đường".

Nhậm Sương Bạch hỏi gặng:

- Là "Cửu Toàn đường", sơn môn bảo địa của Hà Phi phái?

Hắc y hán tử cười nhẹ nói:

- Người nói không sai! Tôn giá tìm đến đây chẳng biết có điều chi chỉ giáo?

Nhậm Sương Bạch khẽ nghiêng người nói:

- Chẳng dám! Tại hạ muốn tìm một vị tiền bối, cao tánh là Thương, đại danh là Bảo Đồng!

Hắc y hán tử hơi ngẩn người một thoáng, song mục nhìn chằm chằm Nhậm Sương Bạch, lát sau mới cất tiếng nói:

- Người mà tôn giá muốn tìm chính là Chương môn nhân đời thứ ba của tề phái, cũng chính là gia sư. Nhưng không biết tôn giá muốn gặp gia sư vì việc gì?

Nhậm Sương Bạch tươi cười nói:

- Chẳng phải tại hạ chẳng tin tưởng lão huynh, nhưng vì việc này quan hệ trọng đại, lão huynh không thể nào giải quyết nổi. Thôi thì phiền lão huynh vào bẩm lại một tiếng, để tại hạ giáp mặt quý Chương môn nhân bẩm báo cho rõ ràng.

Hắc y hán tử hơi do dự một thoáng rồi gật đầu nói:

- Thôi được, tại hạ sẽ vào bẩm lại với gia sư, có điều danh huy của tôn giá cũng phải cho tại hạ biết để gia sư còn chuẩn bị tiếp đãi ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Tại hạ họ Nhậm, Nhậm Sương Bạch.

Sắc diện của hắc y hán tử chẳng có chút phản ứng nào, xem ra y vẫn chưa biết người đứng trước mặt là ai. Chỉ thấy y vội vã quay người chạy vào trong, nhưng ngay lập tức đã quay trở ra, chẳng chờ Nhậm Sương Bạch lên tiếng hỏi, y đã nói:

- Nhậm bằng hữu, mời vào khách sảnh đãi trà!

Nhậm Sương Bạch khẽ ôm quyền thủ lễ rồi cất bước đi vào bên trong. Chàng ung dung bước theo sau lưng hắc y hán tử, bước đi nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, hoàn toàn chẳng khác gì với người sáng mắt, chính vì vậy mà đến giờ hắc y hán tử vẫn chưa phát hiện ra chàng bị khiếm thị.

Đi qua một khoảng sân rộng lát đá tảng thì song phương đã đến trước khách sảnh. Hắc y hán tử sau khi mời Nhậm Sương Bạch ngồi xuống thì vội vã lui ra. Lát sau thì một trung niên hán tử mặt tròn như trăng rằm chấp tay sau lưng đi vào. Người này từ nét mặt đến thái độ trông rất đường hoàng, giá mà được đặt ngồi ở trên bệ cao thì hoàn toàn giống một quan gia hơn là một giang hồ hào khách!

Nhậm Sương Bạch đứng dậy, khẽ nghiêng người, mỉm cười ôn tồn hỏi:

- Có phải là Thương Chương môn đó không?

Người này đưa mắt quan sát Nhậm Sương Bạch một lúc rồi cất giọng lạnh nhạt nói:

- Đại sư huynh của ta đang tọa công tĩnh tu, không có thời gian để tiếp khách, Nhậm lão đệ, người có việc gì cứ nói với ta cũng vậy thôi!

Nhậm Sương Bạch hạ giọng hỏi:

- Vậy các hạ là ...

Trung niên hán tử đưa tay sờ sờ lên chiếc cổ mập nung núc mỡ của mình, dáng chẳng coi đối phương ra gì, chậm rãi nói:

- Giang Triết Phủ, "Ngân diện tú tài" Giang Triết Phủ. Là lão nhị trong đệ tử đời thứ ba của "Hà Phi phái"!

Nhậm Sương Bạch "ồ" lên một tiếng, gật gù nói:

- Thì ra là Triết tiên sinh! Thất kính! Thất kính!

Giang Triết Phủ ngồi phịch xuống ghế đối diện với Nhậm Sương Bạch, giọng trịch thượng nói:

- Lát nữa đây bọn ta còn phải đi ăn tiệc, ta chỉ cho ngươi khoảng thời gian tàn một nén hương mà thôi. Có việc gì thì mau nói đi!

Nhậm Sương Bạch khẽ nhếch mép cười, trong bụng chàng nghĩ thầm, bữa tiệc này cầm chắc là người không thể ăn rồi, không chỉ bữa tiệc này mà những bữa tiệc sau đó người có còn ăn được hay không còn phải coi vào vận số của người tốt hay xấu nữa!

Lòng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt chàng vẫn mỉm cười hòa nhã nói:

- Giang tiên sinh dạy chí phải, tại hạ cố gắng nói sao cho ngắn gọn nhất. Nhưng trước khi đi thẳng vào vấn đề, tại hạ xin hỏi Giang tiên sinh một câu, mười ba năm trước có một vụ công án, không biết Giang tiên sinh có còn nhớ không?

Giang Triết Phủ nghe hỏi thì hơi ngẩn người, gương mặt tròn như trăng rằm của y như hơi dài ra. Trầm ngâm một thoáng, Giang Triết Phủ trầm, giọng nói:

- Vụ công án mười ba năm trước à? Mà vụ công án nào? Nhậm lão đệ, "Hà Phi phái" của bọn ta hàng ngày xử lý rất nhiều việc, người bất thần nhắc đến một vụ công án của mười ba năm về trước mà không nói rõ việc gì ta làm sao mà trả lời người được? Hơn nữa việc đã qua những mười ba năm rồi ...

Nhậm Sương Bạch chớp chớp mắt chậm rãi nói:

- Xin Giang tiên sinh bình tĩnh chớ có nóng ruột, việc này tuy đã qua những mười ba năm rồi, nhưng chỉ cần tại hạ nhắc lại thì tiên sinh nhất định sẽ không quên, mười ba năm với một số người thì thật là dài, nhưng đối với một số người lại mới nguyên như vết thương chưa lành miệng vậy!

Giang Triết Phủ sa sầm nét mặt nói:

- Người nói vậy là có ý gì?

Nhậm Sương Bạch thản nhiên nói:

- Việc xảy ra mười ba năm trước, nhân vật chính chẳng phải là các hạ mà là đương kim chủ môn nhân của quý phái "Đoạt mệnh vô hối" Thương Bảo Đồng.

Giang Triết Phủ trợn trừng song mục, đứng phắt dậy quát:

- Hậu sinh tiểu bối to gan dám trực tiếp kêu danh gọi húy của Chủ môn nhân bản phái! Người đứng là thứ không biết trời cao đất dày là gì! Hừ, ngày hôm nay người không đem sự việc nói cho rõ ràng, để thử coi người đi ra khỏi "Cửu Toàn đường" này như thế nào!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Các vị kẻ ra cũng còn chút khiêm tốn, gọi sơn môn của quý phái là "Cửu Toàn" còn cách thập toàn thập mỹ một chút xíu nữa, nếu không, sợ rằng ngày hôm nay tại hạ không thể ra khỏi đây được rồi!

Giọng nói và thái độ Nhậm Sương Bạch bình thản như không, nhưng ngữ ý thì đầy vẻ mỉa mai. Giang Triết Phủ nổi giận nói:

- Họ Nhậm kia, người không cần phải nhiều lời vô ích nữa! Người đến đây vì việc gì thì cứ nói thẳng ra đi, bất kể tốt xấu hay dở thế nào bản phái cũng nhất định bồi tiếp người đến cùng!

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Có một người, tại hạ nhắc tên không biết Giang tiên sinh có nhớ ra không?

Giang Triết Phủ hừ lạnh hỏi:

- Ai?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi buông từng tiếng một:

- "Cửu tâm tuyệt đồ" Khuất Tịch!

Hơi ngẩn người một thoáng, sau đó Giang Triết Phủ bỗng phá lên cười ha hả nói:

- Ta cứ tưởng là ai, hóa ra lại là tên thất phu không biết tự lượng sức mình đến phải rước nhục vào thân ấy! Không sai! Ta vẫn còn nhớ hần, nhớ rất rõ ràng, dù rằng suốt mười ba năm qua ta chưa hề gặp lại hần nhưng chỉ cần hần lộ diện ta cũng lập tức nhận ra. Hi hi, đáng vẻ của hần ngày ấy vừa bò vừa chạy ra khỏi "Cửu Toàn đường" ta vẫn còn nhớ như in trong trí!

Nhậm Sương Bạch "ồ" lên một tiếng nói:

- Vậy ra lần ấy lão bị dân một trận rất thảm?

Giang Triết Phủ hồi tưởng lại ngày ấy, đây là việc mà mấy huynh đệ của y cảm thấy rất đắc ý, dù bản thân y chẳng phải là nhân vật chính trong vụ này, nhưng giờ nhắc lại y cũng không khỏi cảm thấy phấn chấn.

Song mục Giang Triết Phủ phát xạ tinh quang, cao giọng nói:

- Sính cường ra mặt, ít ra cũng phải biết tự lượng xem mình có được bao nhiêu bản lĩnh, đánh giá xem mình có đủ vốn để dốc vào canh bạc hay không rồi mới quyết định nhúng tay vào. Hừ! Khuất Tịch tự cao tự ngạo, chẳng coi thiên hạ ra gì, hần tưởng hần là đại bá vương, ngang nhiên đến đây gây sự đòi báo oán cho Tả Kỳ Trường. "Hà Phi phái" của ta nào phải là chỗ không người mà hần muốn đến thì đến muốn đi thì đi!

Giọng Nhậm Sương Bạch vẫn thản nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra, chậm rãi nói:

- Nghe đâu Tả Kỳ Trường mở một võ quán ở một thị trấn nhỏ bên bờ Thương hà, một cao thủ trong đời thứ ba của "Hà Phi phái" đến gây sự, kết quả, Tả Kỳ Trường nghệ chẳng bằng người, bị đánh cho tan tác, cả chiêu bài của võ quán cũng bị đập nát, khiến cho Tả Kỳ Trường uất ức không chịu được mới chạy đến nhờ người cậu là Khuất Tịch đòi lại công đạo. Khuất Tịch nghĩa bất dung từ mới cùng Tả Kỳ Trường đến "Cửu Toàn đường" lý luận, nào ngờ công đạo đã không đòi lại được mà còn bị đánh cho một trận bõ càng ...

Giang Triết Phủ đắc ý cười lớn nói:

- Những lời ngươi nói sai rồi! Sai hết rồi! Sao lại gọi là đến gây sự? Lưỡng ngân Thương Hà đều là địa bàn của "Hà Phi phái". Chính nhờ có "Hà Phi phái" đại đại tương truyền nơi đây mới trở thành nơi địa linh nhân kiệt. Muốn khai đường lập quán ngay trước mắt bọn ta, ít ra cũng phải biết điều đến để ra mắt xin phép bọn ta một tiếng. Chưa nói đến chuyện cho phép hay không, làm như vậy kể ra cũng là nể mặt "Hà Phi phái", duy trì được sự tôn nghiêm của bản phái. Nếu gã họ Tả ấy làm như vậy, đối với hắn chẳng những không coi là mất mặt mà còn chứng tỏ hắn là người biết lễ nghĩa; đối với "Hà Phi phái" chúng ta, đã được người tôn trọng, đương nhiên chẳng có lý do gì mà không mượn nước đẩy thuyền, vui lòng chấp thuận cho hắn khai đường lập quán. Đàng này Tả Kỳ Trường chẳng biết làm như vậy, cậu thế Khuất Tịch coi "Hà Phi phái" chúng ta chẳng ra gì cả, cứ ngang nhiên mở võ quán nhận đồ đệ. Sau đó lại còn cùng Khuất Tịch kết bè kết lũ đến mạo phạm sơn môn của "Hà Phi phái". Như vậy không phải mà mục hạ vô nhân thì còn gọi là gì? Hừ, Tả Kỳ Trường tưởng có Khuất Tịch là có thể đập bằng được "Cửu Toàn đường" của "Hà Phi phái". Hắn cũng ngu muội đến nỗi chẳng chịu nghĩ xem, "Hà Phi phái" lịch đại tương truyền, nếu chẳng có chân tài thực học thì sao có thể đứng vững được đến ngày nay? Nếu cứ để cừu nhân muốn đến thì đến muốn đi thì đi, thử hỏi "Hà Phi phái" làm sao còn có đất đứng trên giang hồ? Để cho hai người bọn chúng còn mạng ra khỏi đây kể cũng là đại từ đại bi rồi đó!

Gương mặt Nhậm Sương Bạch chẳng biểu lộ cảm xúc gì, giọng bình thản nói:

- Theo như những lời của Giang tiên sinh thì việc đệ tử đời thứ ba của quý phái đập bể chiêu bài của Tả Kỳ Trường là chỉ ý của quý phái chứ không phải là việc làm thiếu suy nghĩ của một cá nhân?

Giang Triết Phủ gạt đầu khẳng định, chẳng chút e dè nói:

- Gã họ Tả đã không biết điều thì bọn ta cũng cho hắn biết thế nào là lễ độ, để cho hắn biết một dải đất ở lưỡng ngạn Thương Hà này là thiên hạ của "Hà Phi phái" hay là thiên hạ của Khuất Tịch! Hơn nữa mở võ quán nhận đồ đệ cũng nên có chút bản lãnh, cửa võ quán luôn mở lớn, bất kỳ lúc nào cũng có thể có người đến ấn chứng võ công. Huynh đệ chúng ta đến để thọ giáo vài chiêu tuyệt học, nào ngờ Tả Kỷ Trường có tiếng mà không có miếng, không đập bể chiêu bài để hắn lừa gạt thiên hạ sao được?

Nhậm Sương Bạch bất ngờ nở một nụ cười quái dị, nói:

- Giang tiên sinh! Quý Chương môn nhân hạ nhục Khuất Tịch ngày ấy, không biết có từng nghĩ đến hậu quả của việc làm này ra sao không?

Giang Triết Phủ cất tiếng cười ngạo nghễ nói:

- Ta đang rất muốn biết xem cái gọi là hậu quả ấy nó như thế nào!

Giơ ngón tay cái chỉ vào ngực mình, Nhậm Sương Bạch chậm rãi nói:

- Chẳng giấu gì Giang tiên sinh, đó chính là mục đích của việc tại hạ bái kiến quý Chương môn nhân ngày hôm nay!

Giang Triết Phủ cất giọng băng lạnh nói:

- Mục đích đó là gì?

Nhậm Sương Bạch chậm rãi đáp:

- Mới nhục mà Khuất tiên bối phải chịu mười ba năm về trước, tại hạ phải rửa sạch!

Liếc xéo Nhậm Sương Bạch một cái, Giang Triết Phủ nhếch mép như cười mà không phải cười, giọng băng lạnh nói:

- Lão đệ đài, hãy nghe lời khuyên của ta, trước khi ta lột da ngươi, rút gân ngươi, ngươi hãy biết điều mà cụp đuôi cút đi cho sớm. Ngươi hãy còn trẻ, chẳng cần phải tìm đường chết sớm như vậy!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Tại hạ không nghĩ như vậy đâu, Giang tiên sinh!

Giang Triết Phủ chậm rãi nói:

- Lão đệ đài, ngươi đã gọi Khuất Tịch là tiên bối xem ra võ công của ngươi còn kém xa Khuất Tịch, đến cả hắn còn không phải là đối thủ của bản phái, lần trước không phải là đã cụp đuôi vừa bò vừa chạy đi đó sao? Với ngươi thì chẳng cần nói cũng biết, thiên hạ có câu "ngựa non chẳng biết sợ hổ", ngươi tuy còn trẻ, nhưng cũng đã qua cái thời làm ngựa non rồi. Người ta ai cũng chỉ có một cái mạng mà thôi, không nên xem thường nó!

Nhậm Sương Bạch diễm nhiên đáp:

- Giang tiên sinh, tại hạ đến đây lần này chẳng phải là không có chuẩn bị, càng không phải là vì nhất thời nóng giận. Để có hành động ngày hôm nay, tại hạ đã phải suy nghĩ rất lâu, chắc Giang tiên sinh cũng không thể ngờ được, tại hạ đã phải chuẩn bị tới chín năm cho hành động này!

Giang Triết Phủ hơi biến sắc, giọng nói nghe cũng trầm trọng hơn trước rất nhiều:

- Nói vậy, người đã chuẩn bị rất kỹ rồi ...

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Bởi vậy người chẳng cần phải khuyên tại hạ bỏ chạy, cũng không cần phải hù dọa, không làm xong việc tại hạ quyết chẳng chịu bỏ đi!

Giang Triết Phủ xoa xoa hai tay, nói:

- Nhưng người có nghĩ đến việc vận may của người chưa chắc đã hơn Khuất Tịch!

Nhậm Sương Bạch lắc đầu nói:

- Tại hạ hành sự chỉ dựa vào bản lĩnh, không dựa vào vận may, Giang tiên sinh!

Giang Triết Phủ thở ra một hơi nhẹ nhẹ nói:

- Thôi được! Người đã chấp mê bất ngộ, chớ trách ta hạ thủ vô tình!

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

- Yên tâm đi, Giang tiên sinh, sinh tử do mình, tại hạ quyết chẳng oán trách người khác!

Giang Triết Phủ đứng phắt dậy, lớn tiếng nói:

- Mời ra ngoài kia, người qua được cửa ải đầu tiên là ta rồi tính nữa!

Nhậm Sương Bạch vẫn ngồi bất động, hơi do dự nói:

- Oan có đầu, nợ có chủ, Giang tiên sinh. Người mà tại hạ tìm là quý Chương môn nhân Thương Bảo Đồng, người đâu cần phải gánh nợ thay cho người khác? Đao kiếm vô tình, lỡ có sơ thất gì có hối cũng không kịp.

Giang Triết Phủ cất tiếng cười âm trầm nói:

- Nhậm lão đệ, người chẳng cần đánh giá mình quá cao như vậy. Giữa ta và người, ai sẽ sớm một bước đi gặp tổ tông cũng khó nói trước lắm. Người cứ qua được cửa ải đầu tiên là ta, Chương môn nhân bản phái nhất định sẽ

siêu độ cho ngươi. Chỉ sợ ngươi qua không được cửa ải này, làm gì có cơ hội múa may trước mặt đại sư huynh ta?

Nhậm Sương Bạch gật đầu nói:

- Giang tiên sinh đã nói như vậy, tại hạ đành phải đắc tội!

Khoát tay chỉ ra ngoài, Giang Triết Phủ cao giọng nói:

- Mời ra phía trước động thủ!

Hai người lần lượt bước ra khỏi đại sảnh, trước sân chẳng biết từ khi nào đã có năm người đứng xuôi tay chờ đợi. Khi hai người vừa xuất hiện nơi cửa thì bốn bên tường đã vụt sáng ánh đuốc. ánh đuốc sáng rực nhảy nhót làm cho bóng người ở trong sân cũng chao đảo, lúc đậm lúc nhạt.

Chỉ nhìn hiện trường cũng có thể thấy "Hà Phi phái" đã có sự chuẩn bị trước, Giang Triết Phủ hiện thân chẳng qua chỉ là một nước cờ tiên lễ hậu binh mà thôi. Thậm chí Nhậm Sương Bạch còn hoài nghi, có thể ngay khi chàng gõ cửa báo danh thì đối phương đã âm thầm sắp xếp phương sách đối phó với chàng rồi!

Giang Triết Phủ làm ra vẻ nhàn hạ, cũng chẳng giới thiệu những người có mặt với Nhậm Sương Bạch, chỉ thấy y đứng sang một bên, khẽ phát ống tay áo, chậm rãi ngược mặt lên, nói:

- Ngươi nói đi, ngươi muốn đấu theo cách nào?

Hai mắt Nhậm Sương Bạch nhìn thẳng về phía trước, giọng đều đều nói:

- Chẳng cần phải qui định cách thức này nọ cho phiền toái, Giang tiên sinh, thập bát ban võ nghệ cứ tùy tiện vận dụng, miễn sao thanh toán được đối phương xem như là thành công. Làm như vậy để khỏi lo lắng về việc lấy sổ trường của mình để đối phó với sổ đoản của đối phương.

Hừ lạnh một tiếng, Giang Triết Phủ lạnh lùng nói:

- ý của ngươi là song phương cứ việc phát huy hết sở học của mình để đối phó với đối phương?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

- Không sai!

Một hán tử gầy đét da vàng như nghệ, dưới cằm để hai chòm râu chuột đứng trong hàng bỗng bước ra ngoài, song mục nhìn chằm chằm Nhậm Sương Bạch, nhưng lại nói với Giang Triết Phủ:

- Nhị sư huynh, giết gà chẳng cần dùng đến dao mổ trâu, tên này để tiểu đệ thanh toán cho!

Giang Triết Phủ gật đầu "ừ" một tiếng, nói:

- Người ta nói "thiện giả bất lai, lai giả bất thiện", lão thất, người hãy cẩn thận mà hành sự!

Hán tử gầy đưa tay sờ bộ râu lơ thơ dưới cằm, cất tiếng cười âm âm nói:

- Nhớ lại ngày ấy, chiêu bài của Tả Kỳ Trường do chính đệ đập nát, đêm nay không ngờ lại gặp chuyện liên quan. Tiểu đệ là người ếm bùa, nay cũng do tiểu đệ giải bùa, nếu không giải được sẽ nhờ đến đại giá của nhị sư huynh cũng không muộn!

Giang Triết Phủ ngấm ngấm lưu ý, nói:

- Người ta đã không phải là Tả Kỳ Trường, hơn nữa lần trước người đến tìm họ Tả, nay người ta lại tìm đến sơn môn của chúng ta!

Hán tử gầy hơi rút rút vai, cười ngạo nghễ nói:

- Việc sau đó chẳng phải là cũng có người tìm đến đây đó sao? Khuất Tịch và Tả Kỳ Trường hưng sư vấn tội, nhưng kết quả thì sao? Không phải là cả hai đều vừa bò vừa chạy tháo thân đó sao? Nhị sư huynh, chúng ta khai môn lập phái, đâu để cho thiên hạ ai muốn hù dọa thế nào cũng được!

Giang Triết Phủ trầm giọng nói:

- Dù gì thì cẩn thận vẫn hơn!

Hán tử gầy ôm quyền nói:

- Nhị sư huynh yên tâm đi, tiểu đệ xưa nay không có thói quen ỷ lại!

Nhậm Sương Bạch này giờ im lặng, đứng nghe đối phương nói chuyện với nhau, thần thái chàng an nhàn chừng như đang đứng chờ bằng hữu chứ chẳng phải sắp bước vào cuộc đấu sinh tử.

Hán tử gầy quay lại nhìn Nhậm Sương Bạch nói:

- Bằng hữu họ Nhậm?

Nhậm Sương Bạch gật đầu:

- Tại hạ Nhậm Sương Bạch!

Hán tử gầy nhăn răng cười nói:

- Rất lạ tai! Bất tài Mã Đức Quang, "Đăng vân bộ" Mã Đức Quang.

Nhậm Sương Bạch hỏi:

- Vậy ra võ quán của Tả Kỳ Trường là do các hạ đập bằng phải không?

Mã Đức Quang hơi nhướng đôi mày nhạt thếch, gật đầu đáp:

- Chính ta, mở võ quán mà không có bản lãnh thì mở làm gì? Nếu ta không làm vậy thì sớm muộn gì cũng có người khác làm. Nhưng võ quán của hân ngang nhiên mở trên đất này, "Hà Phi phái" đương nhiên là không thể làm ngơ được rồi. Hạng giá áo túi cơm ấy, cút càng sớm càng tốt, nếu để lâu e rằng võ lâm đồng đạo chê cười "Hà Phi phái" chúng ta bất tài vô dụng, ngay cả hạng như họ Tả ấy mà vẫn có chỗ đứng ở lưỡng ngạn Thương Hà!

Nhậm Sương Bạch thu hay tay vào ống tay áo, chậm rãi nói:

- Xem ra giờ thì Mã thất gia cũng định kêu tại hạ cút càng sớm càng hay chứ gì?

Sắc diện Mã Đức Quang lập tức sa sầm xuống, giọng âm lạnh nói:

- Người nói đúng rồi đó! Có bao nhiêu bản lãnh cứ giở ra đi!

Một đạo ngân quang sáng rực được điểm xuyết bằng một vết đỏ hồng như máu nhằm ngay mặt Mã Đức Quang xẹt tới. Dao quang lạnh toát chồn vờn sát khí, khiến cho tất cả những người có mặt đều nghe lạnh toát toàn thân.

Dao quang vừa xuất hiện, thân hình Mã Đức Quang cũng bay vọt lên không, miệng vẫn còn nói nữa:

- ô, kể ra cũng khá nhanh!

Luồng hàn quang bất thần vỡ ra, hóa thành ngàn vạn hàn tinh, trông giống như một trận tuyết bị gió thổi bạt về phía Mã Đức Quang. Mã Đức Quang chẳng còn thời gian để mà kêu lên nữa, hai cánh tay chấn động liên hồi, hai chân cũng đạp liên tục vào khoảng không, thân hình y liên tiếp bị một lực đẩy vô hình đẩy vọt lên không, quả không hổ với ngoại hiệu "Đăng vân bộ"!

Nhậm Sương Bạch thu miến đao lui ra, tay cầm đao xuôi xuống đất, tỏ ý không thừa cơ thắng thế mà truy sát đối phương. Nhưng thái độ của chàng càng làm cho cử chỉ của Mã Đức Quang trở nên lồi thoi lếch thếch đến tội nghiệp!

Mã Đức Quang từ trên không lộn người đáp xuống đất, gương mặt vốn vàng như nghệ của y bỗng trở thành màu vàng tía trông rất quái dị. Song mục y mở lớn trừng trừng nhìn Nhậm Sương Bạch, giữa nét phẫn nộ và thẹn thùng chen lẫn sự ngạc nhiên cực độ.

Giang Triết Phủ đứng bên cạnh đó cũng không khỏi kinh ngạc đến ngẩn người. Ngay từ đầu y không hề đánh giá thấp Nhậm Sương Bạch, nhưng thân thủ đối phương cao siêu đến như thế này thì thật là vượt quá xa sự suy đoán của y. Dao pháp nhanh nhẹn mạnh mẽ, chiêu thức huyền diệu hiểm ác, có thể nói đây là lần đầu tiên y mới được chứng kiến thứ đao pháp huyền kỳ hung

hiểm đến như vậy. Giờ thì y đã cảm nhận được rằng, việc đêm nay, y và mấy vị sư đệ không thể nào giải quyết êm đẹp được.

Mã Đức Quang nhỏ một bãi nước bọt xuống đất, cao giọng quát:

- Đưa can cho ta!

Một tên hán tử chạy tới, hai tay dâng lên một chiếc trường can. Can dài đến chín thước, to ước bằng cánh tay trẻ con, thân can bằng thứ mây già đen bóng, thoát nhìn cũng đủ biết đây là thứ binh khí rắn chắc và mạnh mẽ. Thứ binh khí làm bằng cây mây thế này đánh trúng người vết thương không nhìn thấy nhưng luôn làm tổn hại đến gân cốt, có thể nói là loại binh khí vô cùng âm độc!

Nhậm Sương Bạch không nhìn thấy rõ ràng hình dáng của đằng can, nhưng chàng biết rõ tuyệt kỹ bất truyền của "Hà Phi phái" là "Đại lưu can", Mã Đức Quang đã dụng đến can để giao đấu cũng có nghĩa là dốc hết túi vào trận đấu rồi!

Giang Triết Phủ trầm giọng nói:

- Lão thất! Phải thật thận trọng mới được!

Mã Đức Quang nghiêng răng nói:

- Mẹ nó, phen này coi thử họ Nhậm có tài ba đầu sáu tay gì cho biết!

Nhậm Sương Bạch chậm chậm giơ tay lên, lưỡi miến đao mềm oặt bỗng "oang" một tiếng thẳng đuột ra, mũi đao khê hếch lên trời, vết màu đỏ trên thân đao phát ra ánh sáng đỏ rực, tưởng chừng như nó sắp bay vọt ra khỏi thân đao!

Mã Đức Quang nghiêng răng quát:

- Mẹ nó! Đi mà hù cha ngươi!

Đằng can "vụt" một tiếng, hoành ngang quét tới, lực đao trầm trầm, có thể đánh nát cả bia đá, lại còn nhanh nhẹn vô cùng. Tuyệt kỹ trấn sơn của "Hà Phi phái" quả nhiên danh bất hư truyền!

Miến đao của Nhậm Sương Bạch chém xéo xuống một nhát, "choang" một tiếng, đầu can hơi trầm xuống, nhưng ngay lập tức như con linh xà, phóng ngược lên, điểm ngay ngực trái Nhậm Sương Bạch!

Chỉ thấy thân hình Nhậm Sương Bạch lui ngược ra phía sau, Mã Đức Quang cất tiếng cười lạnh lạnh, hai tay nắm lấy thân can khê rung một cái, thân can lập tức dợn sóng, xé gió vùn vụt. Thoáng chốc chỉ thấy can ảnh tầng tầng lớp lớp như sóng Trường Giang nhằm người Nhậm Sương Bạch cuộn tới!

Gần như đồng thời, vết màu đỏ trên thân đao bỗng sáng rực lên, ánh đao loang loáng, mười bảy đao gần như cùng lúc chém ra, đánh dạt can ảnh ra ngoài, đồng thời một luồng đao quang tiếp sau đó chém xẹt ra, trông như một ngôi sao xẹt ngang lưng trời, kéo thành một vết dài trong màn đêm!

Mã Đức Quang rú lên một tiếng, thân hình lão đảo liên tiếp thoái lui bốn năm bước, má trái bị chém bay một mảng thịt lớn cùng một chiếc vành tai! Máu tươi chảy tràn ra khắp mặt, dưới ánh đuốc bập bùng trông đáng điệu y lúc này gớm ghiếc như quỷ sứ.

Giang Triết Phủ xông ra phía trước, tay run rẩy chỉ mặt Nhậm Sương Bạch nghiêng răng trèo trẹo, mắng:

- Người đứng là tâm địa hiểm ác, tuyệt tình tuyệt nghĩa, trong mắt người có còn "Hà Phi phái" chúng ta nữa không?

Nhậm Sương Bạch buông xuôi tay, mũi đao rũ xuống đất, chậm rãi nói:

- Giang tiên sinh, giữa tại hạ và quý phái chẳng có tình nghĩa chi cả, tại hạ cũng chẳng mong níu kéo tình nghĩa với quý phái. Mặc khác, trong khi giao đấu, việc liên quan đến sinh tử tồn vong, đương nhiên là không thể có dạ từ bi của Bồ Tát được. Tuy nhiên, ít nhiều gì tại hạ cũng đã hạ thủ lưu tình, bằng không, với một đao đó tại hạ hoàn toàn có thể chém đứt một nửa cái đầu của tôn sư đệ chứ không chỉ có một cái vành tai và một ít da mặt như vậy!

Giang Triết Phủ mặt đỏ rực, nghiêng răng kèn kẹt chỉ mặt Nhậm Sương Bạch quát:

- Người đừng đắc ý sớm, Nhậm Sương Bạch! Nói cho người biết, ngày hôm nay người có đi không về. "Ngân diện tú tài" Giang Triết Phủ này dù có mất mạng cũng thể phải bầm vằm người thành muôn mảnh mới hả dạ!

Nhậm Sương Bạch mỉm cười nói:

- Giang tiên sinh, lời của các hạ thật chẳng có ý nghĩa gì cả! Với thân phận và địa vị của các hạ trong "Hà Phi phái", nói những lời như vậy, người không tự thấy nông cạn thô thiển hay sao?

Phía bên kia đã có người băng bó vết thương cho Mã Đức Quang. Việc băng bó vừa hoàn tất, Mã Đức Quang nghiêng răng kèn kẹt chen lời:

- Nhị sư huynh! Bất kể thế nào chúng ta cũng không thể để cho họ Nhậm còn sống mà ra khỏi cửa "Cửu Toàn đường". Bản thân tiểu đệ bị nhục là chuyện nhỏ, thanh danh của "Hà Phi phái" mới là chuyện lớn!

Cơn cuồng nộ làm cho gương mặt Giang Triết Phủ biến dạng, cắn hận nói:

- Các người chờ đó, để coi ta trừng trị hần thế nào!

Ngay lúc ấy thì một bóng người từ bên trong chậm chậm đi ra. Người này thân hình cao lớn như một ngọn tháp, nhưng bước đi thật nhẹ nhàng, chẳng phát ra một tiếng động nhỏ nào.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp
- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com
- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp
- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới
- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...
- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 addresses in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>